

תשליך

The earliest reference to the מנהג of תשליך is the following:

ספר מהרי"ל¹ (מנהגים) הלכות ראש השנה–[ט] אמר מהר"י סג"ל מה שנוהגין לילך בר"ה אחר סעודה אצל ימים ונהרות להשליך במצולות ים כל הטאותינו, משום דאיתא במדרש זכר לעקדה שעבר אברהם אבינו בנהר עד צוארו, ואמר הושיעה ה' כי באו מים עד נפש. והוא השטן שנעשה כמו נהר לעכב אותו מן העקדה. ומהר"י סג"ל נהג ג"כ להלוך אצל הנהרות. ואמר כשהולכין אל הנהרות ביום טוב אל יליכו עמהם שום מזון כדי לזרוק אל הדגים שבנהרות להראות להם לשמוח בהן דאית ביה חילול יום טוב. גם אם יזדמן לו גוי אצל הנהר אל יקח ממנו לחם להשליך אל הדגים משום דמוקצים הם לישראל משום דמחוסרין צידה, ואין מאכילין ביום טוב אלא לדבר הראוי לו. א"כ הנושא מזון עמו תרתי ריעותא עבד דנושא חוץ לעירוב ומאכיל את המוקצה. וכ"ש כשחל ר"ה בשבת דאין להעשות וכבר כתוב ג"כ לעיל.

Translation: The Maharil said that the purpose of the custom to visit a river or other body of water on Rosh Hashonah after the afternoon meal is to cast all of our sins into the sea. That is our way of linking our prayers to a Midrashic interpretation of one aspect of Akeidas Yitzchok. The Midrash relates how our forefather, Avrohom, in order to reach the place where the Akeida was to take place, was confronted by a river. He entered the river until the waters of the river reached his neck. He then cried out: Save me G-d because the waters are about to consume my soul. The river that confronted Avrohom was in fact Satan who transformed himself into a river in order to interfere with Avrohom reaching his destination. The Maharil himself followed the custom of visiting a body of water on Rosh Hashonah. The Maharil cautioned that when members of the community visit bodies of water on Yom Tov, they should not carry food with them to feed the fish that are in the waters as entertainment because that conduct would constitute a violation of the Halachos of Yom Tov. Even if the person engaged a non-Jew to perform that activity, it was still no less a prohibited act because the food that was brought constituted Muktz'a (served no Yom Tov purpose) because the fish have yet to be caught. The rule on Yom Tov is that you cannot feed food to an animal if the animal has yet to be caught. As a result, if a person carries food to feed the fish on Yom Tov, he is violating two rules; he is carrying beyond the Eruv (if Yom Tov falls on a Shabbos) and he is feeding the fish food before the fish have been caught.

According to the מהרי"ל, the custom is based on the following פסוק:

מיכה פרק ז' פסוק יט'–ישוב ירחמנו יכבש עונותינו ותשליך במצולות ים כל הטאותם.

1. Maharil (Rabbi Jacob ben Moses Moellin) was born in Mainz, Germany, ca. 1360, but studied in Austria. He founded a yeshivah in Mainz in 1387 after his father's death, and soon became recognized as the spiritual leader of Ashkenazic Jewry. His students, too, were noted as outstanding rabbis. Halachic questions were sent to him from throughout Europe. Maharil was active in communal affairs and charities, and indeed his leadership was sorely needed during his times, a difficult period due to the Hussite wars. Maharil served as a cantor, and many of the melodies attributed to him were used in Mainz till modern times. Maharil's customs and decisions serve as a major source for Ashkenazic halachic practice to this very day. Maharil's works include a responsa collection and a book including his customs, decisions and interpretations (Minhagei Maharil). Maharil died in Worms in 1427. (Bar Ilan Digital Library)

Translation: He will again have compassion upon us. He will suppress our iniquities and You will cast all their sins into the depths of the sea.

A source from the same time period adds a second feature to the custom of תשליך:

ספר המנהגים² (טירנא) ראש השנה ד"ה ושליח צבור-ורגילין לילך על הנהר (קל) ולומר תשוב תרחמינו וגו' (קלא) ורואים דגים חיים.

Translation: It is our custom to go to the river and to recite the verse: Yashuv Yerachamenu (see verse above) and we look at the live fish.

ספר המנהגים (טירנא) הגהות המנהגים ראש השנה-(קל) משום דאיתא במדרש זכר לעקידה שבא אברהם אבינו במים עד צוארו ואמר הושיעה ה' כי באו מים עד נפש, מהרי"ל (שם עמ' ע"ד). (קלא) לזכור שאנו משולים כדגים חיים הללו שנאחזים פתאום במצודה.

Translation: Footnote 130-They would go to a river to commemorate Akeidas Yitzchok. On the way to perform the Akeida, our forefather Avrohom was confronted by a body of water that reached up to his neck and he cried out: Save me G-d because the waters are about to consume my soul (Maharil, ibid. page 74). Footnote 131-To remind us that humanity is compared to live fish. Like live fish, humans can suddenly be entrapped by a life threatening event.

This second aspect of the custom was based on a פסוק as well:

קהלת פרק ט', יב'- כי גם לא ידע האדם את עתו כדגים שנאחזים במצודה רעה וכצפרים האחזות בפח כהם יוקשים בני האדם לעת רעה כשתפול עליהם פתאום.

Translation: For man also does not know the length of his days; like the fish that are caught in an evil net, and like the birds that are caught in traps; so are the sons of men snared in an evil time, when it falls suddenly upon them.

The next source provides an additional reason to visit a body of water in which live fish reside:

של"ה מסכת ראש השנה הגה פרק נר מצוה-ומצאתי כוונה נכונה, אף לפי פשוטו של הענין. וזה לשונו (מטה משה סימן תת"ך): נוהגים לילך אצל ימים ונהרות, משום דאיתא במדרש (ילקוט שמעוני ח"א רמז צה - צט; תנחומא, וירא כ"ב), בשעה שבא אברהם ויצחק לעקידה, גירר בהם השמן, ורצה לפתותם שלא ילכו. לא השגיתו בו. מה עשה, עשה נהר גדול לפניהם לעכבם, שלא יוכלו לעבור הנהר להר המוריה. נכנסו במים עד צוארם, נשאו עיניהם למרום, ואמרו: 'הושיעני א-להים כי באו מים עד נפשי' (תהלים סט', ב'). אז גער ה' בשמן וחזר לאחוריו, עב"ל המדרש. ומשום זה, הולכים לנהרות לזכור העקידה, ואגב זה רואים דגים חיים, לפי שאנו נמשלים כדגים חיים הללו שנאחזו פתאום במצודה, ואומרים אגב זה ישוב ירחמינו, עב"ל.

2. R. Isaac Tyrnau lived in Austria during the fourteenth and fifteenth centuries. He wrote about a book on customs (Sefer Ha-Minhagim), especially those pertaining to prayer and the synagogue. His principal teacher, R. Avraham Klausner, wrote a book by the same title, although R. Isaac also studied with other scholars, such as R. Shalom of Neustadt. Contemporaries of R. Isaac wrote glosses on the Sefer Ha-Minhagim, commonly known as "glosses on the Minhagim." (Bar Ilan Digital Library)

להבין את התפלה

Translation: I discovered a correct explanation based on the simple meaning of the matter. This is what the Sefer Mateh Moshe, Siman 820 records: It is customary to visit rivers and bodies of water on Rosh Hashbona based on a Midrash (Yalkut Shimoni Section 1 Remez 98-99, Midrash Tanhuma Va'Yera 22). As Avrohom our forefather and Yitzchok approached the place where the Akeida was to be performed, Satan focused his attention upon them and decided to interfere with their journey. At first, they paid no attention to him. What did Satan do next? He placed a great river in front of them to stop their movement intending that they not be able to pass through the river. They proceeded to enter the river and continued until the water reached their necks. They then focused their eyes towards heaven and each cried out: Save me G-d because the waters are about to swallow my soul (Tehillim 69, 2). G-d then directed His anger towards Satan and the waters receded. So ends the Midrash. Because of that incident, we visit bodies of water to remind G-d of the Akeida. While there we look for live fish to remind ourselves that we are like live fish in that we too can suddenly become entrapped. That is why we then recite the verse: He will again have compassion upon us.

עוד שמעתי רמז גדול ונכון, כי הולכים למים שיש שם דגים, יען כי להדגים אין גבינים, ועיניהם תמיד פקוחות, כדי להתעורר עיני פקיהא דלעילא, שרומז על רחמים גדולים, ויהנה לא ינום ולא יישן שומר ישראל, רק עיניו פקוחות. ועל זה נאמר (שם מד, כד) 'עורה למה תישן, וכתיב (שם עד, א) 'למה... יעשן אפך בצאן מרעיתך, כי קשה העשן לעינים, וגורם שיהיו סגורות, ואנחנו מתפללים שיהיו פקוחות.

Translation: I heard an additional reason as to why we travel to a place where we can see live fish and that is because fish do not have eyelids. Their eyes are constantly open. That reminds us to cause the eyes of Heaven to be constantly focused on us because it is from Heaven that great compassion emanates and where "the guardian of the Jewish People never dozes and never sleeps." G-d's eyes are always watching the Jewish People. Concerning this concept it is written (Tehillim 44, 24) Awake. Why do you sleep; and it is written (Tehillim 74, 1) why do You allow Your anger to darken the attention You focus on the sheep You guard. Smoke irritates the eyes and causes them to close. We pray that G-d always keeps His eyes open as He watches over the Jewish People.

The סידור אוצר התפילות, Volume 2, page תקמג, provides a third reason for the custom of תשליך:

סידור אוצר התפילות – טעם פשוט להמנהג ללכת בראש השנה אל הנהר ולנער שם כנפות הבגדים, זה הוא: לפי שביום הזה אנו ממליכים את הקדוש ברוך הוא עלינו לכן אנו נוהגים בזה – כעין מלכותא דארעא – את המנהגים שנהגו לפנינו בישראל בהמליכם עליהם מלך, שהיו מושחין אותו על המעין כמו שאמרו רבותינו זכר לברכה (הוריות י"ב. ב. בריתות ה:) אין מושחין את המלכים אלא על המעין כדי שתמשך מלכותן שנאמר (מלכים א', א', לג' – לד') ויאמר המלך להם קחו עמכם את עבדי אדניכם והרכבתם את שלמה בני על הפרדה אשר לי והורדתם אותו אל גחון; ומשה אתו שם צדוק הכהן ונתן הנביא למלך על ישראל ותקעתם בשופר ואמרתם יחי המלך שלמה – והיינו גם טעמא דשופר לדעת רב סעדיה גאון.

Translation: The simple explanation for the custom of visiting rivers on Rosh Hashbonah and to empty out our pockets is the following: On Rosh Hashbonah, we accept G-d as our King. We therefore follow the

procedure outlined for inaugurating the hegemony of a new mortal king-the procedure that was used in the past by the Jewish People to inaugurate the rule of a new king. They would anoint him by a body of water as our Rabbis taught us (Horiyos 12a and Krisus 5b): A king is anointed only by a spring as a symbol that his reign should run eternally just as a spring spews forth water eternally, as it is written (Melachim 1, 1, 33-34): And the king said to them: Take with you the servants of your lord, and have Solomon my son ride upon my own mule, and bring him down to Gihon; And let Zadok the priest and Nathan the prophet anoint him there king over Israel; and sound the Shofar, and say, Long live King Solomon! The sounding of a Shofar at a king's inauguration is an additional reason to sound the Shofar on Rosh Hashonah, in the opinion of Rav Sa'Adiya Gaon.

A review of a sample of **מהזורים** that were published since the era of the **מהרי"ל** reveals that variations developed concerning the practice of **תשליך**:

1. The practice of **תשליך** does not appear in some Ashkenazic **מהזורים** (1600-1850) most notably in those following the Italian Rite and in those published in Amsterdam³.
2. Variations developed as to what should be said while performing the custom.
3. Two practices concerning the correct time to perform **תשליך** developed; i.e. after eating the **ראש השנה** afternoon meal and before reciting **תפלת מנחה** or after reciting **תפלת מנחה**.

On the following page, two variations of the text for **תשליך** as found in early Ashkenazic **מהזורים** are presented:

3. In **פרק ג' סעיף יא'** of his book: **מנהגי אמשרדם** Yehuda Brillman presents the following practice:
(לפני שנת ת"ש היו שומרי מצוות באמשרדם שלא אמרו תשליך ומאיך היו גם כן שאמרו.

Translation: Before 1839, some religious Jews in Amsterdam did not perform the custom of Tashlich. After that date, some began performing the custom.

Brillman provides the following reason why communities in Holland did not perform the custom of **תשליך**. He relates that in 1794 Holland was conquered by France. A proclamation was issued prohibiting public displays of religious activities. As a result, an announcement was made on the first day of Rosh Hashonah 1796 in the synagogue in Amsterdam advising those present not to perform **תשליך** in a group setting because it would be considered a public display of a religious activity. It appears that because of the decree, many in Amsterdam totally discontinued performing the custom. In a further announcement made on 20th of **אלול**, 1795 another custom, **קידוש לבנה**, being performed in a public setting was discontinued as well. Even after Holland re-established its independence in 1803, many in Amsterdam continued to refrain from participating in public displays of religious activities.

On page 41 of their book: **Dutch Jewry: Its History and Secular Culture (1500-2000)**, Brill, 2000, the authors Jonathan Israel and Reinier Salverda provide further background to this issue:

The legal position of the Jews was fundamentally changed following the famous Emancipation Decree of the National Assembly on September 2, 1796 — a few weeks after the proclamation of the separation between State and Church which implied equal rights for all the (Christian) religious denominations. Against the wishes of the majority of the Jews and their parnassim, the Jews were also granted civil rights in the young united Batavian Republic on equal footing with the other Batavian citizens. From the viewpoint of the enlightened, 'philosophical' humanitarian party this meant a victory of universal principles, i.e. the secular rights of the individual man and citizen as proclaimed by the American Declaration of Independence and the French Revolution. From the viewpoint of Jewish orthodoxy, however, this applauded Batavian decree meant a serious threat to Jewish identity and its destiny in the diaspora because of its implied integration and assimilation of Jewish 'nations' into the larger, essentially Christian, society.

להבין את התפלה

שתיקתו יפה מדיבורו : ורגילין לילך על הנהר זכר לעקדה משום
דאיתא במדרש כשהלך אברהם אבינו ע"ה לעקוד את יצחק בנו
הוליכו השטן במים עד צוארו ואמר אברהם הושיעה יי' כי באו
מים עד נפש וניצול : ורגילים לילך במקום שרואין שם דגים לזכור
שאנו משולים כדגים חיים הללו שנאחזים במצודה פתאום : כך
אנו נאחזים במצודת המות והדין * ומתוך כך יהרהר יותר
בתשובה * עכ"ל : ואומרים :

יְשׁוּב יִרְחֲמֵנוּ יִכְבּוֹשׂ עֲוֹנוֹתֵינוּ וְתִשְׁלִיךְ בְּמִצּוֹלוֹת יָם
כָּל חַטָּאתֵינוּ וְכָל חַטָּאת עִמָּךְ בֵּית יִשְׂרָאֵל *
בְּמָקוֹם אֲשֶׁר לֹא תִזְכְּרֶנָּה וְלֹא תִפְקְדֶנָּה וְלֹא תַעֲלִינָה
עַל לֵב לְעוֹלָם :

אלו פסוקים יאמר ג"פ ושעם אמירת פסוקים אלו הוא ידוע לבעלי
קבלה שסודם רב ורם :

London 1807

ואח"כ נכבדים והולכין לבתיהם לעה"ס : כתב מהר"ם
יפה ז"ל רגילין לילך אל הנהר זכר לעקדה : ורגילין לילך
במקום שרואים שם דגים * לזכור שאנו משולים כדגים
הללו * שנאחזים במצודה פתאום * כך אנו נאחזים
במצודת המות והדין ומתוך כך יודד בתשובה *
ובעל שליה כתב הטעם יען כ"י הדגים תמיד עיניהם
פקוחות כדי לעורר עינא פקוחא דלעילא שרומז על
רחמים גדולים * והנה לא ינום ולא יישן שומר ישראל
רק עיניו תמיד פקוחות וכו' ע"ש * נכבדות מדובר בו *
ואפ"ש דמהאי טעמא נמנעין מלאכול אגוזים ומלישן
והכל לעורר עינא פקוחא דלעילא נ"ל :

וכשבאים אל הנהר אומרים אלו הפסוקים ג"פ
מי אל נמוך נר"א עין ועובד על פשע לשארית נחלתו
לא החזיק לעד אפ"ו כי תפץ חסד הוא : ישוב ירחמנו
יכבוש עונותינו ותשליך במצולות ים כל חטאתינו וכל
חטאת עמך בית ישראל תשליך במקום אשר לא יזכר
ולא יפקדו ולא יעלו על לב לעולם : חתן אמת ליעקב
חסד לאברהם אשר נשבעת לאבותינו מימי קדם :

Poland 1785

Sephardic ^{י"ג מידות} include lengthier prayers and publish the words of the ^{פסוקים} that are part of the standard תשליך service, as seen below:

וצריך לומר שס פסוקים מי אל כמון עד ימי קדם שלשה פעמים. ואין
נדיך לומר רק פסוקים מי אל כמון אל כל זכוונת כלל אל רחום
וחנון. ויגזיר שני יודי בגלימה מחלים. וכשיגיע לותשליך וכו' אז ישלשל
וינעדרם וכן יעשה שלשה פעמים. וזכו סדר הפסוקים הנזכרים:

א ^{מיון} מִי אֵל כְּמוֹךְ. ב ^{רחום} נִשְׂאָה עֵינַי. ג ^{מיון} וְעֵבֶר עַל פֶּשַׁע.

ד ^{רחום} לִשְׁאֲרִית נִחַלְתּוֹ. ה ^{מיון} לֹא הִחֲזִיק לְעַד אָפוּ. ו ^{מיון} כִּי חָפֵץ

ז ^{מיון} חֶסֶד רַחוּם. ח ^{מיון} יָשׁוּב יִרְחַמְנוּ. ט ^{מיון} יִכְבֹּשׁ עֲוֹנוֹתֵינוּ.

י ^{מיון} וְתִשְׁלִיךְ בְּמַצְלוֹת יָם כָּל חַטָּאתָם. יא ^{מיון} תִּתֵּן אֲמַר

יב ^{מיון} לְעַקֵּב. יג ^{מיון} חֶסֶד לְאַבְרָהָם. יד ^{מיון} אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לְאַבְרָהָם.

טו ^{מיון} מִימֵי קֶדֶם. טז ^{מיון} מִן הַמִּצָּר קִרְאתִי יְהוָה. יז ^{מיון} עֲנֵנִי בְּמִרְחָב

יח. יט ^{מיון} יְהוָה לִי לֹא אֵיֶרָא. כ ^{מיון} מִהַ יַּעֲשֶׂה לִי אֲדָם. כא ^{מיון} יְהוָה

לב ^{מיון} לִי בְּעֲזָרִי וְאֲנִי אֲרָאָה בְּשִׁנְאִי. לד ^{מיון} טוֹב לְחַסּוֹת בִּיהוָה.

לה ^{מיון} מִבְּטַח בְּאֲדָם. לו ^{מיון} טוֹב לְחַסּוֹת בִּיהוָה מִבְּטַח בְּנִרְיָבִים:

לז. לח. לט. כ יאמר זה זכוונת וכו' גדול להכפות ולספור כל במקדמים:

לא ירעו ולא ישחיתו בכל הר קדש כי מלאה הארץ דעת את ה' כמים
לים מוכסים:

יהי רצון מלפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי אל עליון
מכתר בשלש עשרה מבילן דרחמי שתהא שעה
זו עת רצון לפניך ויהא עולה לפניך קריאת שלש
עשרה מבילן דרחמי שבפסוקי מי אל כמון המבוגים
אל שלש עשרה מדות אל רחום וחנון אשר קרינו
לפניך באלו השגנו כל הסודות וצורפי שמורת
הקדושים היוצאים מהם וזווגי מדותיהן אשר אחת
באחת יגשו להמתיק את הדיגין תקיפין ובבן ותשליך
במצולות ים כל חטאתינו ותשפיע עלינו שפע ישועה
ורחמים מהן:

זכרנו לחיים מלך חפץ בחיים כתבנו בספר חיים
למענה אלהים חיים. ונזכה לתשובה עילאה
כי ימינה פשוטה לקבל שבים וקרע רוע גור דיננו
והקראו לפניך זכרוננו ותאריך אפך עלינו לטובה
אמן: יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי
צורי וגואלי:

Constantinople 1852

להבין את התפלה

החמדת ימים⁴ חלק ג'–פרק ו'–סעיף קמה' This practice is first described in the book

ואחר תפלת מנחה יום ראשון דראש השנה קודם שקיעת החמה יש ללכת אל הים או אל באר מים או מעיין מחוץ לעיר לומר הי"ג מידות עליונות של מי א–ל כמוך. והטעם נודה לבאים בסוד ה' כי יום ראשון הוא סוד דינא קשיא וצריכים אנו להמתיק הש"ך ופ"ר דינים דדינא קשיא ולכך הולכים אל המים המורים על החסדים⁵ וגם במקום שיש בו דגים שרומזים על עינא פקיהא להמתיק הדין הקשה לדין רפה, וצריך לומר שם פסוקים מ"י א–ל כמוך.

Translation: After reciting Tefilas Mincha on the first day of Rosh Hashonah before the setting of the sun it is customary to visit the sea or a well or a spring outside the city limits to recite the words of the verse: Mi Kail Kamocha while thinking of the Thirteen Attributes of G-d. The reason to do so is known to those who study Kabbalah. The first day of Rosh Hashonah represents strict judgment. We need to undertake steps to soften the severity of that judgment. That is why we visit bodies of water. Bodies of water represent G-d's kindness. The body of water that is visited should be a place where live fish are present. Live fish represent eyes that are always open. Looking at the fish is also for the purpose of softening G-d's judgment. It is then necessary to recite the words of the verse that begins Mi Kail Kamocha.

Variations as to when to perform the custom of תשליך are found among the Ashkenazic sources. Rabbi Yechiel Goldhaber in his book: מנהגי הקהילות, reproduces the book of customs of the seven Jewish communities in the area of Burgenland, Austria, the chief of which was Mattersdorf. Concerning the custom of תשליך, the book records the following:

ראש השנה–מה. לאחר תפלת המנחה יצאו כל הקהל, ובראשם הרב, אל הנהר לקיים מנהג אמירת 'תשליך'. המחזה היה נורא הוד, ומה נאה היה לראות קידוש שם שמים הגדול, למראה צפיתם המשתוממת של השכנים הערלים במחזה המיוחד הזה. המנהג בתשליך היה, לומר הפסוקים 'מי א–ל כמוך', 'תתן אמת ליעקב', 'מן המצר', ללא תוספת התחנות והתפלות.

Translation: After reciting Tefilas Mincha, the entire community left the synagogue with the Rabbi at the helm, to visit a river to perform the custom of Taschlich. The procession was majestic. How wonderful it was to see this sanctification of G-d's great name; how astounded were the non-Jews of the community to see this particular demonstration. Once the group reached the river, they would say the verses: Mi Kail Kamocha; Titain Emes L'Yaakov and Min Ha'Maitzar and would not add any additional prayers nor supplications.

In his comments to this paragraph, Rabbi Goldhaber notes that at first the custom among Ashkenazim was to perform the custom of תשליך after the afternoon meal and before

4. An anonymous Kabbalistic work that was published in the late 1700's.

5. The ערבי נחל (R. David Shlomo Eybeschuetz) explains that bodies of water represent kindness because in Jewish law, it is through the use of water that individuals are cleansed from impurities.

6. In my youth I was fortunate to have experienced such a display in Roxbury, Massachusetts, a neighborhood of Boston. I could not have been more than 4 or 5 years old when on the first day of Rosh Hashonah while waiting with my mother in Franklin Park, a large crowd of Jews approached from Columbia Road. At the head of the group was the Bostoner Rebbe, Rabbi Levi Yitzchak Horowitz, z"l. He was then joined by the many people who had waited for him to reach the park. Together they proceeded to a pond located within the park to perform the custom of תשליך. It was an experience that I have never forgotten.

reciting תפלת מנחה as provided by the מהרי"ל. It is only in books published beginning in the early 1700's that the custom to perform the custom of תשל"ך after reciting תפלת מנחה is recorded. Rabbi Goldhaber attributes the change to the influence of the אר"י.

Apparently, the German Jewish community accepted the practice of performing of תשל"ך after reciting תפלת מנחה as well:

אחר מנחה קודם שקיעת החמה | נחך מנחה פתח ומנענע נחמך געזעט
הולכים על שפת נהר שיש בו דגים | מחנחן חיינו בחך, ווח פיסע וינר, קרער מן
או נאר מים קיים ואומרים: | חיינע זעבענדיגע קוועלזע חונד זאגט:
מי א במזלך נשא עון ועבר על פשע לשארית נחלתו
לא יחזיק לעד אפו כי חפץ חסד הוא: ישוב ירחמנו
יכבש עונותינו ותשליך במצרותים כל חטאתם: וכל
חטאת עמך בית ישראל תשליך במקום אשר לא יזכרו
ולא יפקדו ולא יעלו על לב לעולם: תתן אמת ליעקב
חסד לאברהם אשר נשבעת לאבותינו מימי קדם:

Rodelheim 1832

Why the custom of תשל"ך began during the period in which the מהרי"ל lived is difficult to determine. As the Bar Ilan Digital Judaic Library notes, the מהרי"ל lived during the period of the Hussite wars. He also lived after the end of the era of the Black Death. Perhaps something that occurred during that time spurred the initiation of this custom. A further possibility lies within the description of the custom by the מהרי"ל. It is odd that a Halachic ruling was inserted within the description of the custom; i.e. not to carry bread to the body of water in order to feed the fish and not to hire a non-Jew to do so. Perhaps Jews at that time were going to bodies of water on שבת and יום טוב for the purpose of entertaining themselves by feeding the fish or by hiring non-Jews to feed the fish and the מהרי"ל was anxious to put a stop to the practice.

Emancipation And Jewish Practice

I would like to add one more thought to what appears in footnote 3. Equal protection under the law as we understand it in the United States is not necessarily the way equal protection is understood in other countries. In the United States, the Constitution with the Bill of Rights, recognizes that right of each person to practice his religion as he sees fit. In other countries, equal protection under the law is interpreted as an expectation that citizens will act uniformly. That means that noone should be displaying publicly their religious practices. Today, France is an example of a country where the government expects its citizens to act uniformly. That attitude creates an obstacle to the performance of some religious activities.